

N:o 54.

Af herr **J. Bromeé**, *angående ersättning till länsmannen N. M. H. Sunding för mistad åklagareandel.*

Vid 1892 års lagtima riksdag väckte herr Gunnar Eriksson i Mörviken inom Andra Kammaren en motion, uti hvilken herr Nordin i Hammerdal och jag instämde och hvari hemställdes, att Riksdagen måtte besluta, att till länsmannen N. M. H. Sunding i Alsen såsom vederlag för de honom frångångna åklagareandelar — utgörande enligt Offordals häradsrätts utslag den 10 oktober 1890 i mål emellan honom och Storbritanniske undersåten Lewis Miller 37,621 kronor 33 öre — bevilja ett belopp af 5,000 kronor att till Sunding utbetalas på tid och sätt, som statsutskottet funne lämpligt föreslå.

Den närmare motiveringen till denna framställning synes i motionen n:o 140 inom Andra Kammaren för sagda riksdag, till hvilken jag, för undvikande af onödig vidlyftighet, tager mig friheten hänvisa.

Under förlidet års riksdag väcktes inom Första Kammaren motion (n:o 34) af herr Curry Treffenberg, att Riksdagen måtte besluta att till länsmannen i Neder-Kalix distrikt C. G. Svenonius såsom godtgörelse för honom frångångna åklagareandelar i mål emellan honom och Edmund Gilis Loder bevilja ett belopp af 5,000 kronor. Denna framställning blef af Riksdagen bifallen. Då nu länsmannen Sundings beslagsmål mot Storbritanniske undersåten Lewis Miller i Trångsviken är af samma natur och beskaffenhet som det af länsmannen Svenonius mot Edmund Gilis Loder verkställda och har, fastän af något mindre storlek, förorsakat Sunding mycket stora kostnader och obehag, vågar jag hoppas att Riksdagen på samma sätt behjertar hans ställning och beviljar honom skälig godtgörelse. De skäl, herr Treffenberg i sin ofvannämnda

motion framhållit för godtgörelse åt länsmanen Svenonius, äro i fullaste mått tillämpliga på frågan rörande ersättning åt Sunding, hvadan det torde tillåtas mig att här åberopa dem.

Länsmanen Sundings åklagareandelar af beslaget i Trångsviken utgjorde enligt ofvan omnämnda Offerdals häradsrätts laga kraftvunna utslag 37,621 kronor 33 öre, förutom två tredjedelar af de Lewis Miller ådömda böterna, hvilka af Kongl. Maj:t i nådeväg blifvit efterskänkta.

För mig är det svårt att bestämma det belopp, som länsmanen Sunding borde erhålla i vederlag för alla de dryga omkostnader han fått vidkännas för detta beslagsmål, äfvensom för allt dermed förenadt ansvar och obehag, men jag vet, att sjelfva penningutgifterna icke varit ringa. Derför har jag trott, att det belopp, som vid 1892 års riksdag begärdes, icke skulle vara för högt tilltaget, men för att sätta anspråken så lågt som möjligt, torde ett belopp, motsvarande en tiondedel af åklagareandelarne, eller i jemt tal 3,760 kronor böra åt honom beviljas.

På grund af hvad jag sålunda anfört och åberopat får jag vördsam samt hemställa,

att Riksdagen måtte besluta att till länsmanen N. M. H. Sunding, förut i Alsens, nu i Fors distrikt i Jemtlands län bevilja såsom godtgörelse för honom frångångna åklagareandelar — utgörande enligt Offerdals häradsrätts utslag den 10 oktober 1890 i mål emellan honom och Lewis Miller 37,621 kronor 33 öre — ett belopp af 3,760 kronor, att till länsmanen Sunding utbetalas på tid och sätt, som statsutskottet, dit denna motion torde remitteras, finner lämpligt föreslå.

Alla handlingar, som röra beslagsmålet, skola statsutskottet tillhandahållas.

Stockholm den 23 januari 1896.

J. Bromée.

Häruti instämma:

O. Walter.

J. Nordin.

S. J. Kardell.